

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

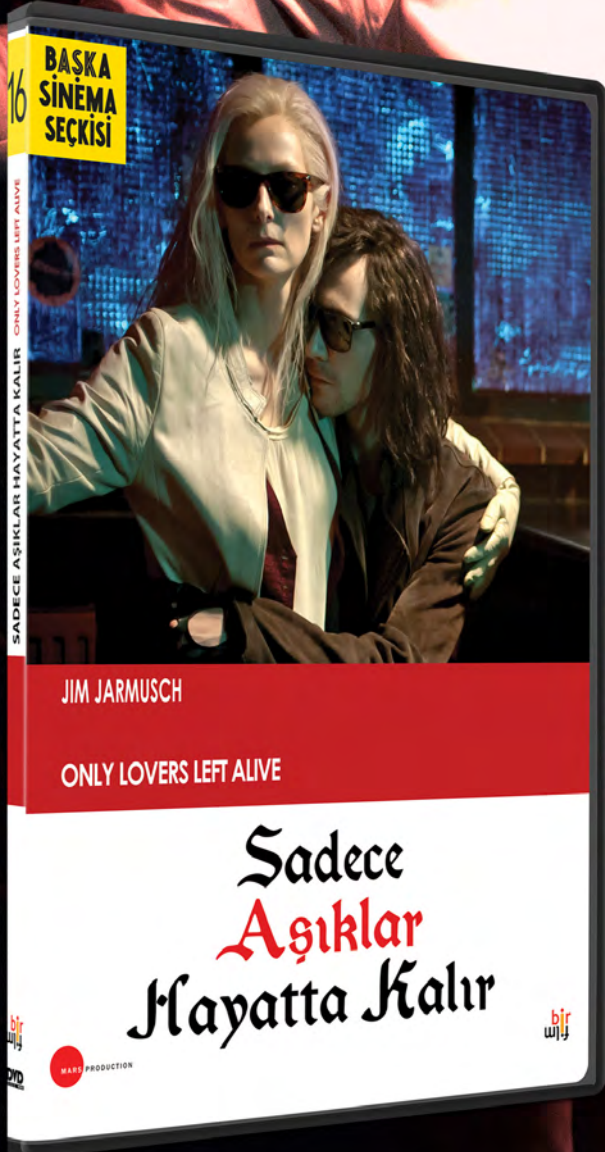
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İYİ Kİ 'CEZA' ALMIŞLAR!

KAHVALTI KULÜBÜ

"TILDA SWINTON VE TOM HIDDLESTON JIM JARMUSCH'UN
VAMPİR FİLMİNDE, YÜZLÜ YAŞLARINDAKİ AŞIKLAR OLARAK
TUHAF BİR ŞEKİLDE ÇEKİCİLER" - THE GUARDIAN

Sadece Aşıklar Hayatta Kalır

ONLY LOVERS LEFT ALIVE

f /birfilm - twitter.com/birfilm
www.birfilm.com - evdesinema@birfilm.com

bir
film

ŞİMDİ DVD 'DE
TÜM SEÇKİN SATIŞ NOKTALARINDA!

KORKMA, TİTRE!

YAZ GELDİ, BÖYLE OLDU! BAŞKA SİNEMA DA OLMASA 'FİLM' İZLEMENİN MÜMKÜN OLMAYACAĞI SANKİ! SAĞ OLSUNLAR, ÖZELLİKLE AVRUPA SİNEMASININ KALBURÜSTÜ ÜRÜNLERİNİ YAMACIMIZA GETİRİYORLAR DA, BİZ SİNEMASEVERLER DE DAĞARCIĞIMIZI DOLDURACAĞIZ

güzelliklerle içli dışlı olabiliyoruz. Ama geriye kalanlara baktığımızda, bazı 'blockbuster'lar ve kimi 'sürpriz' filmler dışında korku ve gerilim çorbasından başka bir şeyle karşılaşmıyoruz yaz aylarında.

Haziran ayını öyle ya da böyle atlattık. "Kış Uykusu" başta olmak üzere kimi önemli filmlerle oyaladı bizi dağıtımcılar, sesimizi çıkarmamıza fırsat tanımadılar. Oysa, Temmuz kapıyı çaldığında 'acı gerçek'le de yüzleşmiş olduk. Sadece bu haftanın altı filmine bakmak bile durumu özetlemeye yetiyor aslında. "Çaylaklar Çetesi" (¿Quién mató a Bambi?) dışındaki beş filmin korku ve gerilimle akraba olması bir sürpriz değil. Beşli içinden "Takip" (The Rover) ve "Gece Planı"nı (Night Moves) çekip çıkardığımızda bile geriye tüm ihtişamıyla 'o meşum çorba' kalıyor.

Sonraki haftalar da pek farklı değil aslında... 11 Temmuz haftasında "Ayin" (The Sacrament), "Motel" (The Bag Man), "Bela" (Borgman); 18 Temmuz haftasında "Sinyal" (The Signal), "Hayalet" (Phantom), "Arınma Gecesi: Anarşi" (The Purge: Anarchy); 25 Temmuz haftasında "Dehşet Kasabası" (Aux Yeux Des Vivants), "Cin" (Jinn), "Muska", "Korku Yolu" (In Fear) gibi korku-gerilim filmleri hücum edecek üzerimize. Ağustos ayında da durumda büyük bir değişiklik olmayacak tabii...

Meselemiz 'kalite' değil, bu filmlerin bir kısmının gayet iyi olduğunu da biliyoruz. Örneğin "Bela" (Borgman) gibi. Ama 'yeni Türkiye'de artık "Seks satar" düsturuna tutunamadıkları için, dağıtımcıların yaz aylarında "Korku satar" düsturuna yöneldiklerini görüyoruz. Bir zamanlar kış aylarındaki filmleri ısıtıp yeniden sunanlar, o aşamaları geçmiş görünüyorlar, ama önlerinde yeni bir sınav daha var şimdi. Yaz sıcaklarını 'bahane' etmenin nereye kadar 'geçer akçe' olacağıysa meçhul!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, FIRAT ATAÇ, JANET BARİS,

İLHAN YURTSEVER, ALİ ULİ UYANIK, EBRU ÇELİKTUĞ, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Takip (The Rover); Gece Planı (Night Moves); Göz (Oculus);
Uçuş 7500 (7500); Mezarına Tüküreceğim 2 (I Spit On
Your Grave 2); Çaylaklar Çetesi (¿Quién Mató A Bambi?).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Woody Allen'lı "Alışveriş Manzaraları"yla
(Scenes From A Mall) Paul Mazursky'yi hatırlıyor.

22 CİNNET

Okan Arpaç, 'tanınmayacak halde' gösterime giren
"Köpeklerin Günü"nü (Dog Day Afternoon) anlatıyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Gençlik filmlerinin en unutulmazı: "Kahvaltı Kulübü"
(The Breakfast Club)... Burak Göral imzasıyla.

26 ÖLÜM KARARI

"Uçuş 7500"ün gösterime girişi vesilesiyle 'uçaklı' filmleri
derleyip topladık bu sayıda... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Belalı Tanık (The Family); Kızım İçin;
Lego Filmi (The Lego Movie).

34 GENÇ VE MASUM

Haftanın filmlerinden "Göz"ün kısası: "Oculus: Chapter 3 -
The Man With The Plan"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

JESSE
EISENBERG

DAKOTA
FANNING

PETER
SARSGAARD

TORONTO
FILM FESTIVALI

VENEDİK
FILM FESTIVALI

!F İSTANBUL
FILM FESTIVALI

TRIBECA
FILM FESTIVALI

VALLADOLID
FILM FESTIVALI

İDEALLERİN UĞRUNA
NE KADAR İLERİ GİDERSİN?

BİR
KELLY
REICHARDT
FİLMİ

GECE PLANI

NIGHT
MOVES

ŞİMDİ SİNEMALARDA

THE MATCH FACTORY

RT/features

calinosfilms.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

filmscience

CALINOS
FILMS

TAKİP

ORJİNAL ADI The Rover

YÖNETMEN David Michôd

ÖYUNCULAR Guy Pearce, Robert

Pattinson, Scoot McNairy,

Tawanda Manyimo,

Susan Prior

YAPIM 2014 Avustralya-ABD

SÜRE 103 dk.

DAĞITIM Chantier

**KONUSUNUN
AYRINTILARINI AÇIK
ETTİKÇE FİLMİN
KENDİSİNİ ANLATAÇAK
DURUMA GELECEĞİNİZ
MINİMALİKTE BİR ANA
DURUM SÖZ KONUSU
DAVID MICHÔD'UN
YÖNETTİĞİ "TAKİP"TE.**

AVUSTRALYA SINEMASININ SON DÖNEMDE EN ÇOK SES
GETİREN YAPIMLARINDAN "HAYVAN KRALLIĞI" (ANİMAL
KINGDOM) İLE SEKTÖRE OLDUKÇA İDDİALİ BİR GİRİŞ YAPAN
DAVID MICHÔD, HİKAYESİNİ SÖZ KONUSU FİLMDE

başrollerden birini teslim ettiği Joel Edgerton'la yazdığı "Takip" ile Cannes Film Festivali'ne misafir olmuştu. Avustralya kırsalının ülke sineması için ne denli büyük önem teşkil ettiğini kendisinin de içselleştirdiğini ikinci uzun metrajıyla belli eden Michôd'un derdi, hissiyatını yaşamayı sevdiğimiz bölgeyi daha karanlık bir tona bürümek. Elinde bunu yapacak, fazla dallanıp budaklanmaması gereken bir malzeme de var. Tabii bazen iddiayı oyun dışına çıkartıp olduğundan daha derin görünmemek gerekiyor.

Konusunun ayrıntılarını açık ettikçe filmin kendisini anlatacak duruma geleceğiniz minimallikte bir ana durum söz konusu "Takip"te. Kötü bir gün geçiren, yapmış oldukları işten kötü şartlar altında kurtulup kaçmak zorunda olan bir grup adamın trafik kazası olayları başlatıyor. Issız Avustralya kırsalında yolun kenarındaki gördükleri başka bir araç hem şans hem şanssızlık onlar için. Zira düz kontakla ele geçirdikleri yeni araçlarının, bu duruma çok öfkelenen bir sahibi var. Guy Pearce'in hayat verdiği, Mad Max'in normalize edilmiş hali olan Eric, 'o arabayı geri istiyor'.

"Takip"ın merak unsuru bundan ibaret. Bu araba neden bu kadar önemli? Anti kahramanlığın sınırlarını yeniden çizebilecek şekilde şiddet kullanımını normalleştirmiş Eric'in derdi ne? Bu noktada filmin içini dolduramadığı post apokaliptik damara basma mevzuuna eğilmek gerekiyor. "Çöküşten 10 sene sonra" diye başlıyor film. Çöküşün ayrıntılarını bize vermiyor. Sadece Avustralya'yı etkisi altına alan bir süreçten mi, dünyanın genelinden mi bahsedildiğini bilemiyoruz. David Michôd, yalnızca ülkesinin sinemasının western sosu katılmış gelecek tasvirlerine mi öykünüyor, yoksa başka bir şeyin peşinde mi? Tıpkı Eric gibi, motivasyonu ne?

İnsanoğlunun sürekli yarattığı sistemler ve bu yaratıların hatalı olduğunu ispatlar nitelikteki son bulma anları. Yeni bir sisteme geçene kadarki kaos ortamı, bu ortamın beraberinde getirdiği öldürme içgüdü. Geri kalan şiddetin genel hatlarını belirlediği bir hayatta kalma mücadelesi. Bütün bunları anlamlı kılacak, 'çöküş' kelimesinin içini doldurarak hikayesini nihayete erdirecek kararlılıklardan yoksun bir film "Takip". Güneşin kavurduğu kırsal bölgeler, yol kenarlarında kaderine terkedilmiş arabalar, neredeyse her biri silahlanmış olan kirli sakallı, terli adamlar yetmiyor 'çökmek' için.

Kişisel güvenliğin sıfırlandığı, bunu bize inandırmaya çalışan bir gelecek tasvirinde kolluk kuvvetlerinin filmin ortasında ortaya çıkıp görevlerini yapmaya çalışması ya da belli başlı mekanlarda hâlâ paraya ihtiyaç duyulması kafaları karıştırıyor. Amerikan dolarının hâlâ kabul gördüğünü görmek ilk etapta sorduğumuz 'peki ya dünyanın geneli?' sorusuna bir nebze olsa da cevap veriyor vermesine ama suçluların Sydney'e götürülmesi gibi garip bir durum da söz konusu. Anlaşılan Avustralya peyderpey çöküyor. Ana karakterinin insani yönü yoksun seçimlerden sonra yaptığı 'kimin umrunda ki?' çıkarımının bir dayanak noktası kalmıyor böylelikle. Eric'in o arabanın peşinden gidiş hikayesinin bizim umrumuzda olması gerekiyor.

Söyleyeceğim şey bir sürprizbozan değil, Eric'in durumu alabildiğine kişisel. Arabasını çalıp giden tayfanın başını çeken Henry'nin (Scoot McNairy) ardında bıraktığı yarım akıllı kardeşiyle aynı ama farklı amaç doğrultusunda yol arkadaşı olmasının getirisi de yavan kalıyor. Rey (Robert Pattinson) tabii ki bu yolculuktan yeni şeyler öğreniyor ama Eric'in öğretileri fazlaca 'kendi derdinde'. Bir arabanın sembolü altında toplanan yaralı karakterler, gitgide yorgunlaşan, hedefi olmayan bir şiddet gösterisinin içerisinde buluyorlar kendilerini. Güçlü görünen bir sürü erkek ama kişiliklerinden bihaberiz. Neyse ki bazı önemli noktalarda

**KİMİ ZAMAN ÇOK KÖTÜ
FİLMLERDE OYNASA DA
ELİ YÜZÜ DÜZGÜN HER
PROJENİN DEĞERİNİ
YÜKSELTEBİLEN
GUY PEARCE'IN 'YOL
ARKADAŞI' DA ONUN
KADAR İYİ
OLABİLSEYİMİŞ KEŞKE.**

devreye giren az sayıda kadın karakter çözümlenme aşamalarına katkıda bulunuyor. Özellikle baktığı köpekler üzerinden sadakat kavramını kulağımıza fısıldayan doktor kadının ne denli önemli olduğunu daha iyi anlıyoruz.

Antony Partos'un film için yaptığı alabildiğine depresif endüstriyel müzik ve Natasha Braier'in görüntü yönetiminin, yaratılmak istenen karanlık tonu tamamlayan en önemli artistik dokunuşlar olduğunu belirtmeden geçmek haksızlık olur.

Son yılların yükselen Avustralyalı sinemacılarından John Hillcoat'un iyi işleri "Kanlı Teklif" (The Proposition) ve "Yol"un (The Road) dört başı mamur bir birleşimini yakalamaya çalışan David Michôd'un her iki filmde de rol alan Guy Pearce tercihi, birleşimin

hayal kırıklıklarını bir nebze de olsa hafifletiyor. Kimi zaman çok kötü filmlerde oynasa da eli yüzü düzgün her projenin değerini yükseltebilen bir oyuncu olan Pearce'ın 'yol arkadaşı' da onun kadar iyi olabilseymiş keşke. Şu ana kadar kendisini bulunduğu konumdan üst seviyeye çıkaracak 'yönetmen sineması örnekleri'nde 'vasat' çizgisini aşamayan Robert Pattinson'un kimi anlarda komik bile olduğunu söyleyebilirim.

İlk filminin yarattığı biraz abartılı coşkunun devamını getiremeyen David Michôd, bazı selefleri gibi umutsuzluk da vermiyor neyse ki.

Güzel bir görüntü yönetimi eşliğinde Avustralya kırsalı gerilimi izlemek her daim keyifli olmuştur.

Doldurmaya üşendiği boşluklar için bizden çok fazla çaba isteyen bir film.

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

TEMMUZ-AĞUSTOS 2014

Nuri Bilge Ceylan'dan Kış Uykusu

Vizyona Alternatif Diziler: Game of Thrones,
True Detective, House of Cards...

Kötü Polis Abel Ferrara'yla söyleşi

Kelly Reichardt'tan Gece Planı

+ HEDİYE AFİŞ: KIŞ UYKUSU

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF E-kitap: www.altyazi.net

GECE PLANI

NE YANA BAKSAK ARTIK ÇEVRENİN DEĞİŞTİĞİNİ GÖRÜYORUZ. ON YIL ÖNCE GÖRDÜĞÜMÜZ YERLER ESKİSİ GİBİ DEĞİL, şehir durmadan değişiyor, yerine yenisi gelirken eskisini dağıtıp gidiyor. Bütün bunlar olurken güzelleşmediği gibi daha da çirkinleşiyor. Gittikçe daha da gri bir dünyaya dönüyoruz. Yeşilin öldüğü ve üzerine gökyüzüne değen binaların yapıldığı ve doğanın da gün gelip isyan edeceği günü düşünüyoruz.

En küçük yeşil alana bile birtakım büyük ev siteleri kurulurken nefes almak da iyice güçleşti. Bu süreç kuşkusuz ekolojiyi bozdu en çok, mevsimler değişti, buzullar eridi. Amerikan bağımsız sinemasının hatırı sayılır yönetmenlerinden biri olan Kelly Reichardt'ın son filmi "Gece Planı" (Night Moves) da bir grup çevreci gencin büyük bir hidroelektrik santralini özenli bir planla havaya uçurma sürecini anlatıyor.

Josh, Dena ve onlardan biraz daha olgun görünen Harmon kurulmuş olan bir hidroelektrik santralini havaya uçurarak, büyük şirketlere gözdağı vermeyi amaçlar. Bu çok naif görünen amaç ekosistemi korumak içindir ama yaptıkları bu iş hayatlarını değiştirir. Plan uygulandıktan sonra birbirlerini görmeme kararı alsalar da yollarının yine kesişmesi bunun hayatları boyunca peşlerinden gelen bir sürece ve vicdan meselesine dönüşmesini sağlar.

En başta tanıdığımız Josh ile Dena'nın ince bir iş üzerinde olduklarını anlarız. Bu duyarlı gençler aynı zamanda kısa filmler göstererek çevrenin tahribatına dair insanları bilinçlendirmeye çalışır. Başta da gördüğümüz kısa filmde gezegenin, ormanların, okyanusların nasıl bir felakete doğru sürüklendiği ve bu felaketin ancak insanların farkındalığıyla önlenebileceği gibi bir bilgiye de sahipler. Kendi kendilerini hazırladıkları plana inandırmak için de yüzlerce nedenleri var.

Hikaye büyük bir plan, büyük bir havaya uçurma öyküsü gibi dursa da yönetmen gayet usturuplu ve soğukkanlı bir biçimde minimize ediyor bu durumu. Önce sadece üç kişinin dahil olduğu bir plan hazırlığı süreci görüyoruz. Bu

bir anlamda aksiyon gibi görünen ama asla bir aksiyon filmi izletiyor hissi vermeyen yapısıyla seyirciyi yormuyor. Görüntü yönetimi ve dingin anlatımın en çekici tarafı da yapılan planın gerçeklik hissini arttırıyor olması. Böylelikle üç gencin biraraya gelip bir hidroelektrik santralini havaya uçurabileceği fikri çok uzak gelmiyor.

Geçtiğimiz yıl Venedik Film Festivali'nde de yarışan "Gece Planı" içeriği ve karakterleriyle kendini birçok benzerinden ayıran bir film olmayı başarıyor. Bir yandan hikayesini anlatırken ve izleyiciyi dünyada neler olup bittiğine dair bilinçlendirirken belgesel bir tavır takınmıyor, filmin kurgusal dinamiğiyle paralel giden yapıya yedirerek yapıyor bunu.

Kelly Reichardt'ın daha önce çektiği "Wendy Ve Lucy" (Wendy And Lucy), "Geçmiş Zaman Olur Ki" (Old Joy) gibi filmlerle kendine özgü bir tarz yarattığını söylemek mümkün. "Gece Planı" da yine yönetmenin tarzına yakın. Film planı uygulama ve sonrası diye iki ayrı bölüm üzerinden ilerliyor, ilk yarı daha derli toplu gibi görünürken ikinci yarı biraz daha dağınık bir yapıya bürünüyor. Son yıllarda yıldızı iyiden iyiye parlayan Jesse Eisenberg filmde daha soğuk ve ürkek dursa da karakterden beklenileni çıkarırken oyunculukta bir sorun yaşamıyor. Ona eşlik eden Dakota Fanning ise daha geriden gelirken sırtmıyor.

"Gece Planı" çevre için de olsa bir terör eylemi uygulamanın meşruluk çizgisinde dolanıyor en çok. İlgi çekici yanını bu taraftan kursa da ikinci yarısındaki dağılmayla bu tarafını da sorguluyor. İlginç bir senaryoyu iyi bir izleme deneyimine çeviren yönetmen Kelly Reichardt'ın ince dokunuşları ve iyi çizilmiş karakterleriyle de öne çıkıyor. Doğaya dair söylediklerinin yanında insan doğasına da dair söylemek istedikleri olduğunu da baştan sona yaparak ilerliyor.

Oyuncu seçimleri, senaryo ve gidişat içerisine çok oturuyor.

Bazen olayın kendisinden çıkıp gereksiz bir durağanlığa boğuluyor.

ORJİNAL ADI Night Moves

YÖNETMEN Kelly Reichardt

UYUNCULAR Sesse Eisenberg, Dakota Fanning, Peter Sarsgaard,

Alia Shawkat, Logan Miller,

Kai Lennox

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

"GECE PLANI"
ÇEVRE İÇİN DE OLSA
BİR TERÖR EYLEMİ
UYGULAMANIN
MEŞRULUK ÇİZGİSİNDE
DOLANIYOR. BÖYLE İLGİ
ÇEKMEYİ BAŞARSA
DA İKİNCİ YARIDA NE
YAZIK Kİ DAĞILIYOR.

GÖZ

KİMİ İSTİSNALARI BİR KENARA KOYACAK OLURSAK, ÜLKEMİZDE GÖSTERİME GİREN KORKU FİLMLERİNİ birbirinin kopyası şeklinde tanımlamakta bir beis yok sanırız. Hikayeleri, görsel atmosferleri, sınırlarda gezinen (hatta kimi zaman o sınırı fazlasıyla aşan) şiddet ögesi ve efekt çalışmalarıyla son dönem korku örnekleri hep aynı tornanın ürünü izlenimi uyandırıyor. Tesadüf etme şansına nail olduğumuz istisnai örneklerin ise sayısı günden güne azalıyor; nesli tükenmekte olan türler kabilinden üstelik.

Bazı yönlerden bahsini etmiş olduğumuz o istisnai yapımların arasına dahil olabilme potansiyeli gösteren “Göz” ise son tahlilde ortalamanın pek üzerine çıkamasa da, her köşe başında rastlanmayan kimi nitelikleri sayesinde tarihin çöplüğünü boylamaktan da kendini kurtarıyor.

Hikaye düzeyinde herhangi bir yenilik ya da yaratıcılık içermeyen film, doğaüstü bir öykü söz konusu olunca sanki mantık, itina ve özgünlük gibi kavramlara itibar etmemek bir mecburiyetmiş gibi tavır alan muadilleriyle aynı seviyelerde kalıyor. Özensiz bir hikaye örgüsü, basmakalıp diyaloglar, derinlikten uzak karakterler, klişe korkutma efektleri ve perişan vaziyetteki oyunculuklar almış başını giderken, “Göz”ün genel görünümü de vasat bir korku filminden öteye geçemiyor haliyle.

Ne zaman ki korku türü nezdinde nispeten orijinal sayılabilecek fikir ve denemelerden faydalanmak akıllara düşüyor, “Göz”ün makûs talihi de o andan itibaren değişmeye başlıyor. Örneğin pek çok korku filminde musibetin harekete geçişi başkarakterlerin inisiyatifi dışında gerçekleşir. “Göz”de ise belanın çıkış noktasını oluşturan, başkarakterlerden Kaylie’nin sönmek bilmeyen bir intikam ateşiyle hazırladığı plan doğrultusunda, hikayenin ‘iblisi’ konumundaki aynaya meydan okuması oluyor. Kötülük köşesine çekilmiş kafa dinlerken, kaşınan insanoğlu oluyor anlayacağınız.

Filmi benzerlerinden ayıran bir diğer nokta da neredeyse tamamına yakınının tek bir mekanda fakat iki farklı zamanda geçiyor oluşu.

Geri dönüş sekanslarıyla karakterlerin bugünü ve geçmişini birbirine paralel aktaran bu yapı, çok orijinal bir fikir gibi gözükme de, merak unsurunu körüklemesi bakımından işe yarıyor. Karakterlerin geçmişi ve şimdiyi aynı anda yaşamasına vesile olan bu paralel kurgu mantığı, hem onlara hem de izleyene küçük psikolojik tuzaklar hazırlayarak filminden kopup gitme olasılığınızı da neredeyse sıfıra düşürüyor.

Filmin, birçok türdeşinden farklı olarak yoğun bir seyirciyi terörize etme çabasına girmektense, daha ziyade psikolojik unsurlarla oynayarak bir gerilim atmosferi inşa etmeye girişmesi de her zaman karşınıza çıkacak bir durum sayılmaz. İki kardeşin geçmişte yaşanan korkunç olayları farklı yorumlamaları, izleyiciye olan bitene iki değişik bakış açısından yaklaşma olanağı sunarken, en az karakterler kadar izleyicinin de zihni bulanıklaşıyor.

Gördüklerinizden hangisinin gerçek, hangisinin doğaüstü güçlerin bir oyunu, hangisinin karakterlerin zihni tarafından üretilen birer sanrı olduğunu ayırt etmek gitgide güçleşiyor.

“Göz” hem artıları hem eksileri bünyesinde yoğun biçimde barındıran bir yapım. Olumlu ve olumsuz yanları birbirini götürdüğünden, film de türünün kalburüstü örnekleri arasına ismini yazdırma fırsatını ıskalamış oluyor ve ortada ne yere göğe sığdıramayacağınız, ne de bir fiyasko olarak damgalanmayı hak eden, sıradanlık etiketinden kurtulamayacak bir korku sineması örneği kalıyor. Halbuki en azından teknik seviye birkaç basamak daha yukarılara çekilebilse, senaryo ve karakterlerle alakalı detaylara birazcık ihtimam gösterilse ya da rolünün hakkını verebilecek (çelişkinin farkındayız, üzülmeyin) oyuncular bulunabilseydi bir devam filmi için gerekli zemin de kendiliğinden oluşabilirdi. Lakin belki de böyleli cümlemiz için daha hayırlıdır, kimbilir.

Karamsar finali izleyende beklenen tesiri yaratma potansiyeline sahip.

Ölümlerin görsel tasarımı pek de öyle Oscar’lık falan sayılmaz.

ORJİNAL ADI Oculus

YÖNETMEN Mike Flanagan

UYUNCULAR Karen Gillan, Brenton Thwaites, Katee Sackhoff, Rory Cochrane, James Lafferty

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM UIP (D Productions)

“GÖZ” ORTALAMANIN PEK ÜZERİNE ÇIKAMASA DA, HER KÖŞE BAŞINDA RASTLANMAYAN KİMİ NİTELİKLERİYLE TARİHİN ÇÖPLÜĞÜNÜ BOYLAMAKTAN KENDİNİ KURTARIYOR.

UÇUŞ 7500

ORJİNAL ADI 7500

YÖNETMEN Takashi Shimizu

OYUNCULAR Ryan Kwanten,

Amy Smart, Leslie Bibb,

Jamie Chung, Nicky Whelan

YAPIM 2014 ABD-Japonya

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Pinema

(Mars Cinema Group - R Film)

**'SÜRPRİZSİZ SÜRPRİZ' BİR
FİNAL HAZIRLAYAN
"UÇUŞ 7500", 'HER DURAĞA'
UĞRAMAYA ÇALIŞIP
HİÇBİR YERE VARAMIYOR.**

25

DAKİKALIK BİR "ALACAKARANLIK KUŞAĞI" (THE TWILIGHT ZONE) BÖLÜMÜ OLABİLECEK HİKAYE, 97 dakikalık filme dönüştürülürse ne olur? Yanıt: Yamalı bohça! "Uçuş

7500" tam da böyle bir film. Bıkıp usanmadan, biri video olmak üzere, ülkesinde ve ABD'de, "Garez" adlı hayalet filmlerini, birinci ve ikinci bölümleri üçer, toplam altı kez çekmesiyle tanıdığımız Japon yönetmen Takashi Shimizu, yeteneklerinin sınırını esnetse de malzemeler zayıf: Zorlama senaryo, küçük bütçe, bıkkın oyuncular (sadece yeni "Halloween" serisinden Scout Taylor-Compton 'gotik kız' tipiyle aradan sıyrılıyor)...

Uçak yolcularının tanıtımlarıyla önce bir felaket filmi gibi başlıyor; hatta "Havaalanı"ndan (Airport) da, evli-çocuklu kaptan pilot ile bekar kabin memuresinin yasak aşkını ödünç almış gibi duruyor. Los Angeles-Tokyo seferini gerçekleştiren uçak ilk şiddetli türbülansa girdiğinde ise, bir adamın tuhaf ölümüyle korku türüne giriş yapıyor. Ancak bu kez de yolcuların kişisel meselelerinin -güya- beslediği zorlama

dramatik yapı dağılıyor. Bu nedenle klostrofobik korkuyu da oluşturmuyor... Çok şiddetli ikinci türbülans ise, 'seyirci için' ilkinin etkisine ulaşmıyor. Bir de efsanevi "Alacakaranlık Kuşağı"nın esinlenilmiş bölümü olan "Nightmare at 20,000 Feet'e" (1963) gönderme yapmaz mı! Kaldı ki o bölümü 1983'te George Miller sinemaya uyarlamıştı ve o film çok daha çarpıcıydı.

Havacılık kazalarını takip edenlerin hemen anımsayacağı, 2005 yılında Atina'daki bir kazanın 'görünen' ayrıntılarını kullanan ve 'sürprizsiz sürpriz' bir final hazırlayan "Uçuş 7500", 'her durağa' uğramaya çalışıp hiçbir yere varamıyor. Güldürürken saçmalayan, saçmalarken de çığlık attirabilen "Katil Yılanlar" (Snakes On A Plane) varken, korkutmaya çalışırken sıkıcı olan bu film, yeni yetmeleri de eğlendiremez.

Sıkıcı ama hissettirdiği süre gerçek zamanı kadar: 97 dakika.

Keşke, görsel etkilere düşük bütçenin biraz dışına çıksaydı.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

MEZARINA TÜKÜRECEĞİM 2

ORİJİNAL ADI I Spit On
Your Grave 2

YÖNETMEN Steven R. Monroe

UYUNCULAR Jemma Dallender,

Yavor Baharov, Joe Absolom,

Aleksandar Aleksiev,

Mary Stockley

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

**“MEZARINA
TÜKÜRECEĞİM 2”
İÇİN BİR ‘DEVAM FİLMİ’
DEMEK NE DERECE
DOĞRU, TARTIŞILIR.
MALUM ‘İNTİKAM’
HİKAYESİ DIŞINDA İLK
FİLMLE BİR ALAKASI
YOK BU FİLMİN.**

ÖRNEKLERİNE TEK TÜK 1960’LARIN SONLARI, YOĞUN OLARAK DA 1970’LERDE RASTLASAK DA, KAN BANYOSU ŞEKLİNDE ilerleyen, şiddet ve işkencenin ‘grafik’ olarak uzun uzadıya detaylarıyla gösterilip seyircinin sinirleriyle sınırsızca oynandığı filmlerin asıl şahlanışı 2000’li yıllara denk geliyor. Korku türü adı altında sınıflandırılrsa da, biliyoruz ki bu tür filmler korkutmaktan çok efekt ve makyaj ustalığıyla ‘hastalıklı şiddet’i perdede yeniden üreterek, seyirciye bir çeşit ‘eğlence’ sağlıyor.

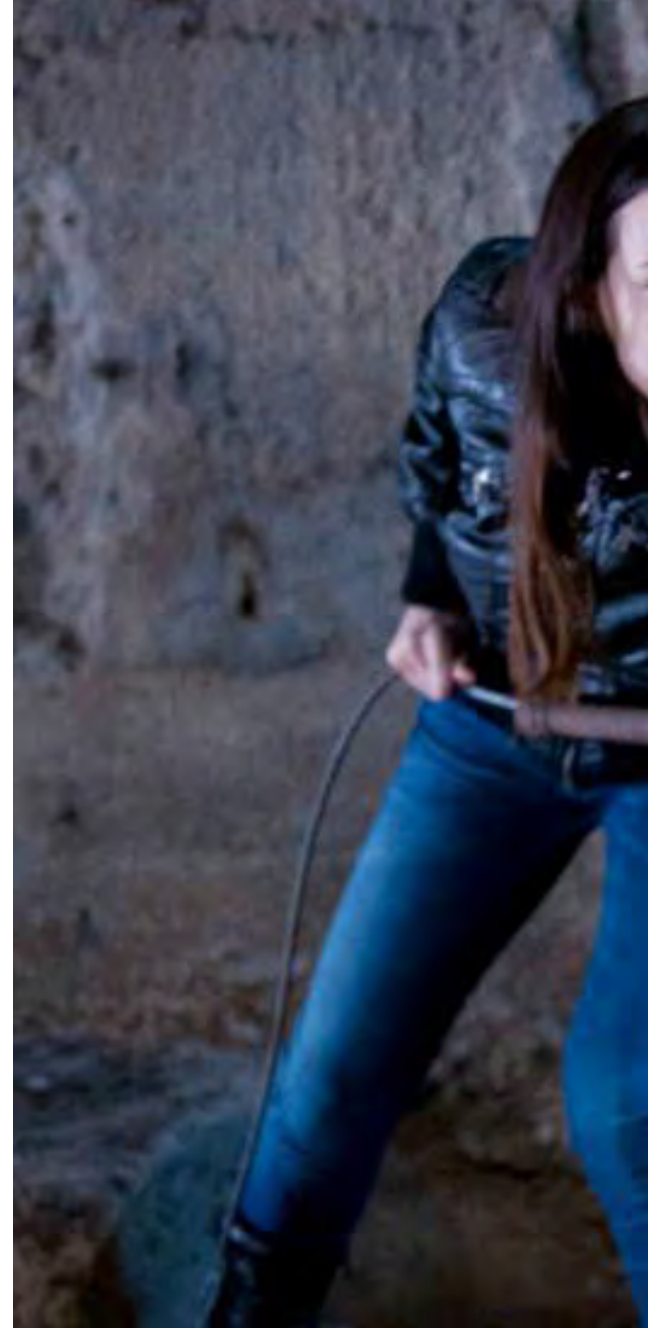
İngilizcede ‘exploitation’ adı verilen ‘istismar filmleri’ geçmişte sansürün baskısı altında örneğin bir “2000 Manyak” (Two Thousand Maniacs!, 1964) filminde daha az ‘zayıf’ içerirken 1970’lerde şiddetin dozajı artmış, “Teksas Katliamı”nda (The Texas Chain Saw Massacre, 1974) grafik açıdan zirveye ulaşılmıştı. Henüz TV’lerde bu tür sahneler gösterilemezken, B sınıfı istismar filmleri oynatan salonlarda meraklılarına ulaşıyordu bu yapımlar. Videonun, DVD’nin ve elbette Pay TV’lerin yaygınlaşmasıyla ‘kayıp’ statüsündeki pek çok alt tür de yeniden keşfedildi. Bu noktada Quentin Tarantino’nun bit pazarına nur yağdırma sevdasını da unutmamak gerek.

Sansürün artık hiçbir şekilde işlemediği, internet ortamında dahi her türden filmin ulaşılır hale geldiği 2000’li yıllarda sansür de artık türe karışmaz oldu. “Testere” (Saw) serisi ama en çok da “Otel” (Hostel) filmleri geniş kitlelere ulaşarak popüler kültür tablosunda yerlerini aldılar, peşlerinden takipçileri de eksik olmadı.

Aslında 1978’de çekilmiş bir istismar filmi olan “Mezarına Tükürecekim” (I Spit On Your Grave) de furyadan nasibini alarak 2010’da rimeyke kavuştu. 70’lerdeki orijinalinden kat be kat fazla şiddet, kan ve dehşet içeren 2010 yapımı filmde, kitap yazmak üzere ıssız bir

orman evine çekilen kadın yazarın, civardaki erkeklerin şiddet ve tecavüzüne maruz kalışını, öldü sanılıp bırakıldıktan sonra toparlanıp kendisine bunu yapanlardan tek tek korkunç yöntemlerle intikam almasını izlemiştik. Gördüğü ilgi üzerine yönetmen Steven R. Monroe devam filmini getiriyor karşımıza.

“Mezarına Tükürecekim 2” için bir ‘devam filmi’ demek ne derece doğru, o da tartışılır. Zira malum ‘intikam’ hikayesi dışında ilk filmle veya orijinaliyle bir alakası yok bu filmin. Bir kafede çalışan Katie (Jemma Dallender), ajansa kaydolmak için özel fotoğraflarını çekirtmek istiyor. Gördüğü bir ilan üzerine ‘tuhaf’ bir eve giden Katie, buradaki üç erkek kardeşin fotoğraf çekimi sırasında kendisini taciz etmek istediğini düşünerek her şeyden vazgeçiyor ve evine dönüyor. Oysa o üç erkekten birinin akli dengesi

pek yerinde değil ve Katie'ye kafayı takıyor. Evine kadar gelip, Katie'ye tecavüz ediyor, dövüyor, yardıma gelen komşuyu da öldürüyor. Bu tecavüz ve cinayet sonrası diğer iki kardeş de eve geliyorlar ve Katie'yi bayıltıyorlar. Genç kız gözünü açtığında artık Amerika'da değil Bulgaristan'da olduğunu fark ediyor ancak buraya ne ara, nasıl getirildiğini hatırlamıyor. Bir evin mahzeninde, dayak, işkence ve defalarca tecavüze maruz kalıyor, ailenin reisi dahi Katie'ye yapmadığını bırakmıyor. Bir sandığa konulup diri diri evin dibine gömüldükten sonra mucize eseri kurtulup, elbette 'tek kişilik intikam'ını almaya koyuluyor.

Bulgaristan'da geçen sahnelerde hemen her karakterin 'psikopat' gibi gösterilmesiyle ve işkence sahneleriyle doğrudan "Otel" serisini akla getiren "Mezarına Tüküreceğim 2",

formülün tuttuğunu ve bu reçeteyle daha pek çok devam filmi çekileceğini düşündürüyor; öldüresiye işkence edilen, tecavüze uğrayan bir genç kadının aynı yöntemlerle erkeklerden aldığı intikam...

Sadece şiddet ve cinsellikle seyircinin ilkel dürtülerini değil, Jemma Dallender'ın güzelliğini de bolca 'istismar' eden film, yeni bir şey söylemese de 'inandırıcılık' açısından en ufak bir falso vermiyor. Gözlerinizi kaçırmak isteyeceğiniz pek çok sahneyle dolu olan film, yaz aylarının soğuk ter döktüren seyirliklerinden biri.

'Bir insan neden bu kadar yoğun şiddet izlemek ister?' sorusunu sordurtabilirse ne ala...

Psikopat ordusu IŞİD'in kestiği kafaları ve işkencelerini gördükten sonra filmdeki şiddet hafif gelebilir.

SADECE ŞİDDET VE CİNSELLİKLE SEYİRCİNİN İLKE DÜRTÜLERİNİ DEĞİL, JEMMA DALLENDER'IN GÜZELLİĞİNİ DE BOLCA 'İSTİSMAR' EDEN FİLM, YENİ ŞEY SÖYLEMESE DE İNANDIRICI.

ÇAYLAKLAR ÇETESİ

ORİJİNAL ADI ¿Quién Mató A Bambi?

YÖNETMEN Santi Amodeo

OYUNCULAR Quim Gutiérrez, Julián Villagrán, Ernesto Alterio, Clara Lago

YAPIM 2013 İspanya

SÜRE 89 dk.

DAĞITIM Dağıtım: Bir Film (Siyah Beyaz Film)

PARTİ SABAHİ GÖRÜNTÜLERİN "FELEKTEN BİR GECE"YE SELAM GÖNDERDİĞİ "ÇAYLAKLAR ÇETESİ", YAZ SEZONUNA UYGUN HAFİFLİKTE BİR KOMEDİ.

GLOBAL EKONOMİK KRİZİN ETKİLERİ DOĞAL OLARAK PEK ÇOK SİNEMA FİLMİNDE KARŞIMIZA ÇIKIYOR. HATTA SÖZKONUSU film bir komedi bile olsa... İspanyol yapımı "Çaylaklar Çetesi" ise yönetmenin basın bülteninde yer alan ifadesine bakılırsa Amerikan tarzı bir komedi. Hızlı temposuyla yaklaşık bir buçuk saatlik süresini seyirciye hissettirmemeyi başaran film, bir yanlışlıklar komedyası.

Film, ekonomik kriz yüzünden batmış durumdaki iddialı pizza salonunu kurtarmak için emekçi babasının zengin patronunu kaçırp fidye istemeyi planlayan Edu'nun (Ernesto Alterio) yufka yürekli ortağı Gigi'yle (Enrico Vecchi) birlikte, heyecan ve dikkatsizlik yüzünden kendi babasını kaçırmaya üzerine yaşananları hikaye ediyor. Gerçekten de birazcık akılları karıştıran, her sahnesinde yeni bir felaketin başgösterdiği ve egzantrik karakterler sayesinde seyircinin yüzünden gülümsemenin eksik olmadığı dinamik bir senaryo söz konusu. Bu renkli vodvilin diğer ana karakterleriyse aynı zengin patronun emrinde çalışıp güzel ve şımarık kıızıyla çıkan David (Quim

Gutiérrez) ve yakın dostu Mudo (Julián Villagrán). Potansiyel kayınpederinin odasında azar işitirken adamın bayılmasıyla zor anlar yaşayan David, ondan kurtulmak ve gözünde daha fazla alçalmamak için Mudo ile çözüm üretmeye çalışırken işin içine polis, onları karakoldan kurtaran uyuşturucu bağımlısı bir avukat, şaşı bir sinir küpü taksi şoförü ve komşusu Bambi ile papağanı karışıyor. Tabii Edu ve Gigi ile kaderlerinin kesişmesini de eklemek lazım. Özellikle avukat, hizmetçi, taksi şoförü gibi yan karakterlerin çok daha fazla eğlendirdiği, parti sabahı görüntülerin son dönem Amerikan komedileri içinde en ses getiren "Felekten Bir Gece"ye (The Hangover) selam gönderdiği "Çaylaklar Çetesi", yaz sezonuna uygun hafiflikte bir komedi olarak ilgiyi hak ediyor.

İspanyol sineması son yıllarda sadece korku türünde değil, komedide de var olduğunu gösteriyor.

Edu ve Gigi'nin ortağı Mati'nin, kaçırmaya çalıştıkları patronun kızı Paula ile arkadaş olması birazcık zorlama.

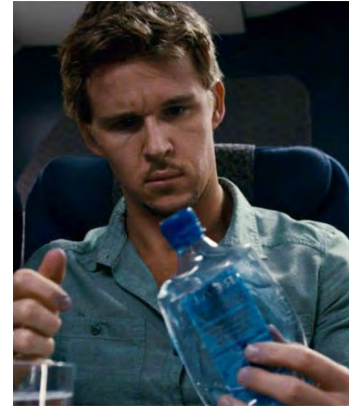
GECE PLANI

GÖZ

TAKİP

UÇUŞ 7500

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ÇAYLAKLAR ÇETESİ							
GECE PLANI							
GÖZ		★★★★					
MEZARINA TÜKÜRECEĞİM 2	★	★★		★★			
TAKİP					★★★★		
UÇUŞ 7500	★	★★		★★	★		★★
DERİNDEKİ YARATIK		★					
DHOOM: 3		★★					
EJDERHANI NASIL EĞİTİRSİN 2				★★★★★			
GEÇMİŞİN İZLERİ	★★	★★★★	★★		★★		
GÖL ZAMANI			★				
HAYATIMIN EN KÖTÜ GECESİ		★★		★★★★			
KARIŞIK AİLE	★★	★★		★★	★★		
KIŞ UYKUSU	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★
LOCKE			★★★★				
MUPPETS ARANIYOR		★★		★★★★	★★		
ÖTEKİ		★★★★			★★★★		
PİSLİK		★★★★		★★★★	★★★★		
TOM ÇİFTLİKTE			★★★★		★★		★★
TRANSFORMERS: KAYIP ÇAĞ	★★	★★		★★	★★		
TUTTURAMAYANLAR	★						
YARININ SINIRINDA		★★		★★	★★	★★	★★
BELALİ TANIK		★★	★★★★	★★★★	★★		★★
KIZIM İÇİN		★★			★★		
LEGO FİLMİ		★★★★★		★★★★★			

TRENDEKİ YABANCI TUNCA ARSLAN

STRANGERS ON A TRAIN (1951) tuncaarslan@yahoo.com

ÖNE ÇIKAN DÖRT FİLMİYLE PAUL MAZURSKY

84 yaşındayken yaşama veda eden **Paul Mazursky**'nin filmografisinde **yönetmen** olarak imza attığı bir **başyapıt**a rastlamak zordur. Kamera karşısında da Mazursky adına çok **parlak** bir oyunculuk gösterisinden söz edilemez ama kendi adıma sevdiğim, saygı duyduğum bir sinemacıydı.

PAUL MAZURSKY, BELLİ ARALIKLARLA SEYREDİLDİĞİNDE OYALAYICILIĞINDAN VE HOŞÇA ETKİSİNDEN PEK BİR ŞEY YİTİRMEYEN, İLGİNÇ DENİLEBİLECEK AMA ÇOĞU ELEŞTİRMENE GÖRE sanki elinden 'kayıp gitmiş' gibi görünen filmleriyle tanınan bir yönetmendi. 30 Haziran'da 84 yaşındayken yaşama veda eden sanatçı, aslında kendi filmlerinin tamamına yakını dahil, kamera karşısına geçmeyi de seviyordu; 19 yönetmenlik çalışmasına karşılık 30 kadar sinema filminde ve bir o kadar da televizyon dizisinde oyunculuk yapmıştı. Doğrusu, filmografisinde yönetmen olarak imza attığı bir başyapıtı rastlamak zordur. Aynı şekilde rol yaparken de Mazursky adına çok parlak bir oyunculuk gösterisinden söz edilemez ama kendi adıma sevdiğim, saygı duyduğum bir sinemacı olduğunu da belirtiyim. Yapım tarihi itibarıyla geriye doğru giderek -ki bu bir beğeni sıralaması da oluşturuyor- benim için 'Paul Mazursky kare ası'nı oluşturan dört filminden söz edeyim:

Çoğu insanın bir 'Woody Allen filmi' zannettiği "Alışveriş Manzaraları" (Scenes From A Mall; 1991), Allen'la Bette Midler'ı karı koca olarak karşımıza getiren, evlilik yıldönümlerinde verecekleri parti için alışverişe çıktıklarında peş peşe gelen itiraflar ve yüzleşmeler sonucu kıyametin kopmasına yol açan çiftin birkaç saatlik öyküsünü, bol kahkaha attırarak anlatan bir filmidir ve bana sorarsanız Paul Mazursky filmografisinin en iyi halkasıdır. Mazursky'nin Woody Allen gibi ele avuca sığmaz bir oyuncudan aldığı verim oldukça yüksektir ve Amerikan kültürüne yönelik iğnemeler konusunda da oldukça bonkör davranmıştır. Nick ve Deborah Fifer'in filmin başlarındaki sevişme sahneleri ise antolojilerde özel bir yer edinmiştir.

"Alışveriş Manzaraları"nın iki yıl

öncesinde çektiği "Düşmanlar: Bir Aşk Üçgeni" (Enemies: A Love Story; 1989), Mazursky'nin neden hep iyi oyuncularla çalışmak istediğinin yanıtını veren bir yapımdır. Herman Broder, çekici fakat biraz içine kapanık bir adamdır. Toplum içine fazla çıkması gerekmediğinden karmaşık aşk yaşamını başarıyla sürdürür. Saf bir kadınla evlidir ve başka bir kadınla da beraber olur.

Derken ortaya herkesin savaş sırasında kaybolduğunu zannettiği ilk karısı çıkar... Anjelica Huston, Ron Silver, Lena Olin ve Margaret Sophie Stein'dan oluşan kadro, savaş sırasında toplama kampında tutulan bir Yahudinin 1949'un New York'unda üç kadın arasında kalmasıyla sökün eden olaylara adeta bir eldiven gibi uymaktadır.

Gelelim "Sahte Diktatör"e (Moon Over Parador; 1988)... Richard Dreyfuss, Raul Julia ve Sonia Braga, yapımcıların çok sevdiği temalardan biri olan, farklı ve kendisinden daha 'güçlü' birini canlandırmak zorundan kalan adam öyküsünde, tam anlamıyla ellerinden geleni yaparlar. Düzey yer yer epeyce yükselir ama Mazursky açısından deyim yerindeyse 'vasat üstü' bir çalışmadır bu. Yıllar sonra Ferhan Şensoy'un da tekrarlayacağı üzere, Latin Amerika'nın muz cumhuriyetlerinden birinde film

çeken sıradan bir oyuncunun başına gelenleri izleriz "Sahte Diktatör"de. Ülkenin polis şefi, ölen devlet başkanının yerine geçmesi için kahramanımızı zorlar, başlangıçta polis şefinin dediklerinden çıkmayan adam, başkanın halkçı metresinin etkisiyle iyi işler de yapmaya başlar. Neticede, siyasal iktidar-birey ilişkilerini kurcalayan, rahat izlenen bir filmdir neresinden bakılsa ama gerçekten de film Mazursky'nin ellerinin arasından kayıp gitmiş

duygusu verir.

Ve son olarak, aktör olmak için gurbete giden gencin öyküsünü anlatan "Gelecek Durak Greenwich Village" (Next Stop Greenwich Village)... 1976 tarihli komedide Larry Lapinsky, 1950'li yılların başında ideallerini gerçekleştirmek için kararlı bir mücadeleye girişir ve baba evini terk ederek enginlere yelken açar. Lenny Baker, Shelley Winters, Ellen Greene gibi yetenekli isimlerin yanında Christopher Walken'ı da gördüğümüz "Gelecek Durak...", geniş seyirci kitlelerinin ve de eleştirmenlerin gönlünde-zihninde çok fazla yer etmemiş olsa da kendi çapında 'zamana dayanmayı bilmiş' filmler kategorisinde değerlendirilebilir.

Huzur içinde yat Paul Mazursky... Filmlerini seyretmeyi sürdüreceğim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KÖPEKLERİN GÜNÜ

29 Haziran 2014 günü İstanbul'daki **LGBT Onur Yürüyüşü** göğsümüzü kabartsa da, **heteroseksüellik dışında** her şey tu kaka! Tıpkı **"Dog Day Afternoon"**a sinemalarımızda uygulanan **sansür** gibi...

GENELİN KABUL ETTİĞİ HER ŞEY 'NORMAL' DENİYORSA, GERİDE KALAN AZINLIĞIN İSTEKLERİ 'ANORMAL' KARŞILANABİLİYOR ÇOĞU ZAMAN. İNSANOĞLUNUN EN ÖZGÜR OLDUĞU ALAN 'SANAT'TA DAHI HETEROSEKSÜEL yaşam biçimi ezici ağırlığa sahipse; gay, lezbiyen, transseksüel, biseksüel gibi yaşam biçimlerinin toplumda nasıl karşılık gördüğünü gayet iyi bilirsiniz. Hele ki otorite (devlet) tarafından evlilik, üç çocuk yapmak vs. gibi toplumu kontrol altında tutmaya yarayan şeyler burnumuza dayatılmışken, başka türlü yaşamak yürek istiyor.

'Din ve ahlak' anlayışından ötürü bırakın LGBT bireyleri, kendinden gördüğü heteroseksüellerin dahi bir arada (kızıl-erkekli) olmalarına tahammül edemeyen malum hükümet, elbette televizyonlardan ve filmlerden de farklı cinsel yönelimleri 'kazımaya' ant içmiş durumda. Huysuz Virjin'in ekrana çıkamaması, "Sex And The City 2" filminin son 20 dakikasındaki gay evlilik sahnesinden ötürü bir kanala astronomik bir ceza verilmesi, kadın kadına veya erkek erkeğe en ufak bir öpüşme sahnesinin dahi sansürlenmesi, TRT'nin iki yıldır Eurovision'u yayımlamaması hep bu

korkudan...

Ama elbette bu yeni bir tutum değil. Sidney Lumet'in 1975 tarihli ölümsüz klasiği "Köpeklerin Günü"nün (Dog Day Afternoon) TV'de değil de sinemalarımızda neredeyse 15-20 dakika kesilerek gösterilmiş olması, yaklaşık 30 yıl öncesinin en utanç verici hatıralarından...

Film 1975 yapımı olmasına karşın 1983'te vizyona girmesinin sebebi var. Hem Kıbrıs meselesi yüzünden Türkiye'ye uygulanan ambargo, hem de türlü ekonomik sebeplerden ötürü bir dönem Hollywood filmleri ülkemize 'gelemez' olmuştu. 24 Ocak 1980'de alınan ekonomik kararlar ve 12 Eylül darbesi sonrası kapılar yeniden açıldı ve 1975-1980 arası sinemalarımıza gelmeyip biriken ne kadar önemli yapıt varsa, birer birer perdeye düşmeye başladı.

Erkek sevgilisinin ameliyatı için banka soymaya kalkışan Sonny Wortzik (Al Pacino) ve iki arkadaşının hikayesini anlatan "Köpeklerin Günü" de bu geç gelen yapıtlardan biridir. İki saatlik süresinin büyük bir kısmını heyecanlı soygun eylemine ayırır. Sonlara doğru ise

Sonny'nin âşık olduğu Leon (Chris Sarandon) öyküye dahil olur. Hayli efemine, hafif makyajlı Leon için dünyayı yakmaya hazırdır Sonny... Olay büyür, TV'ler canlı yayında soygunu ve pazarlığı verirken, öte yandan okkalı bir medya eleştirisi de yapar yönetmen...

Öpüşme veya sevişme sahnesi olmamasına karşın (ayrıca olsa ne olur?) sansür kurulumuz filmde Leon'un gözüktüğü bölümleri makaslar. Böylece hem büyük bir klasik ağır yaralar alırken, Türk seyircisi de soygunun ne amaca hizmet ettiğini, Sonny'nin derdinin ne olduğunu anlamaz. Darbe döneminde pek çok LGBT bireyi İstanbul'dan sürgün eden askeri cuntanın Bülent Ersoy'a dahi sahneye çıkma yasağı getirdiğini hatırlarsak, yaşanmış bir olaydan alınmış bu soygun hikayesini nasıl 'zevkle' makasladığını da tahayyül edebiliriz herhalde.

En iyi film, yönetmen ve kurgu dışında, Al Pacino ile en iyi erkek oyuncu, her ne kadar 1983'te sinemalarda performansını göremesek de Chris Sarandon'ın da en iyi yardımcı erkek oyuncu dallarında Oscar'a aday olduğu, en iyi özgün senaryo dalında bu ödülü alan "Köpeklerin Günü", çok geçmeden videokaset piyasasından orijinal haliyle sinemaseverlere ulaşır.

1988 yılında TRT büyük ihtimalle 'kazara' filmi satın almış ve ilan etmişse de, son anda yayın akışından çıkarır. Ocak 1983'te sinemalarda paramparça gösterilen film, tam 9 yıl sonra Ocak 1992'de özel kanal Starı'de hiç kesintisiz olarak ekrana gelir.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

KAHVALTI KULÜBÜ

John Hughes'un 1985 yapımı filmi "Kahvaltı Kulübü" (**The Breakfast Club**) bugünün akıllı telefonlu, internetli gençliği için **belki durağan** gelecektir. Ama biraz romantik ve duyarlı bir bakışla onlar da filmin aslında temel meselesinin '**büyümenin**' aslında neleri kaybettiğini anlatması olduğunu anlayacaklar... Bu dünyada herkesin yaşadığı bir dönem olan **gençliğin ne menem bir şey** olduğunu çok iyi anlayıp, anlatabilen nadir filmlerden biriyle karşı karşıyayız. Ve yaklaşık 30 yıl sonra bile ilk günkü heyecanla izlenen, eskimeyen bir klasik bu...

ASLINDA 'GENÇLİK FİLMİ' TANIMINDA CİDDİ BİR SORUN VARDIR. SANKİ BİR FİLME 'GENÇLİK FİLMİ' DEYİNCE SADECE GENÇLERİN ZEVK ALACAĞI, ONLARA HITAP EDEN FİMLERİN KASTEDİLDİĞİ ANLAŞILABİLİR. YA DA OYUNCULARININ YANI HİKAYENİN KAHRAMANLARININ GENÇ OLDUĞU FİMLER KASTEDİLİYORDUR SANKİ... SİNEMA tarihinde 'gençlik filmi' türü altında sayılan pek çok film bu tanımla 'sınırlandırılır', hatta belli ölçüde de 'küçümsenir' resmen. "Rebel Without A Cause" a "Asi Gençlik" adını takmak da bu sınırlamanın, bu olduğundan daha az önemsenen bir üründür mesela...

"Kahvaltı Kulübü" ne de sadece 'gençlik filmi' demek büyük bir haksızlık olur sanki... Bu dünyada herkesin yaşadığı bir dönem olan gençliğin ne menem bir şey olduğunu çok iyi anlayıp, anlatabilen nadir filmlerden biridir "Kahvaltı Kulübü". Salt bir 'gençlik filmi' değildir... Aslında şöyle çok beylik bir deyiş vardır ya hani: "Ömrümüzün yarısını anne-babalarımız, diğer yarısını da çocuklarımız mahvedermiş!" (Tabii ki bunu kimse kimseye haince düşünceler eşliğinde yapmıyor.) Ama cümlelerin ilk kısmını anlatan tek bir film istense "Kahvaltı Kulübü" söylenebilecek ilk örneklerden biridir kesinlikle... Çünkü filmdeki gençlerin bütün bu karışık duygularının, yollarını ararken yaşadıkları sorunların kaynağı, onları ısrarla anlamak istemeyen ya da görmek istedikleri kalıplar dahilinde onlarla iletişim kurmayı tercih eden

ebeveynleri, büyükleri yüzündendir...

Hollywood, ergenlerin dünyasını ve kafasını John Hughes kadar anlayan başka bir yönetmen görmemiştir desek yeridir. Hughes'un zirve filmi olan "Kahvaltı Kulübü" kuşkusuz senaryosuna da imza atan bir John Hughes başarısıdır. Bugün için oldukça basit gibi görünen bir çıkış noktası var filmin: Birbirlerine hiç benzemeyen ve farklı 'liseli tip'leri temsil eden beş genç, ayrı ayrı işledikleri çeşitli disiplin suçları nedeniyle ceza olarak tüm bir cumartesi gününü okulda geçirmek zorundadırlar.

Çalışkan öğrenci Brian, başarılı sporcu Andrew, popüler ve de bakımlı prenses Claire, çatlak ve içe kapanık Allison ve serseri John Bender'dan oluşan ekip en başta birbirleriyle hiç anlaşamaz. Film bize bu beş öğrencinin birbirleriyle olan iletişimlerini, önce sataşmalarla, sonra düşmana (okul müdürü) karşı yapılan işbirliği ile ve en sonunda da sevgi ve samimiyetle nasıl da kurabildiklerini anlatıyor. Aslında filmin tam da başında David Bowie'nin "Changes" şarkısından yapılan alıntıdaki gibi: "Ve dünyalarını değiştirmeye çalışan hor gördüğünüz bu çocukların tavsiyelerinize karınları toktur. Onlar neler yaşadıklarının gayet farkındadırlar..."

İnsanların o heyecanlı, her şeyi merak eden, hayata daha cesur ve

özgür bakan bireylerken anne baba olduklarında çocuklarına karşı “sen daha gençsin, bilmezsin” noktasına gelişleri gerçekten acı bir gerçektir... Filmde Allison’ın dediği gibidir belki de “Büyüdükçe kalbin ölüyor”dur gerçekten de...

Andrew’un kendisi gibi bol şamatalı bir lise dönemi geçirmesi için ona bilmeden baskı yapan babası, Claire’in ‘alışveriş’i bir rüşvet ve sevgi ifadesi olarak kullanan ailesi, John’un aile içi şiddetle büyümesini sağlayan sarhoş babası, Brian’ı hep en iyi derecelerle sürekli yükselen bir örnek öğrenci olması için zorlayan ailesi ve Allison’ın onu hep görmezden gelen, duygularını umursamayan ebeveynleri... Hepsi bu çocukların mutsuzluklarının kaynağı... Film bize bu son derece karikatürleşmeye müsait karakterleri o kadar ustalıkla detaylandırarak gösteriyor ki, zaten daha başlangıçta seyircisini avucunun içine alıyor...

Simple Minds’in özellikle de finalde filmin anlatısına son derece hizmet eden şahane şarkısı “Don’t You (Forget About Me)” eşliğinde film, çocukların okula aileleri tarafından bırakılışlarıyla başlıyor. Kiminin annesiyle, kiminin babasıyla kurduğu iletişimi çok küçük diyaloglarla veren sahneler birbiri ardına akarken, John Bender’in (Judd Nelson) okula yalnız gelişi ise sonrasında çok anlam kazanıyor. Hepsinin giyim kuşamları, saç stilleri ve konuşma tarzları onların

kimliklerini o kadar doğru tamamlıyor ki bu konuda sinema okullarında örnek olarak gösterilebilirler...

Çocukların içerde yaşadıkları şeylerse öyle atla deve değil sonuçta ama ilk kez birbirlerini dinliyorlar, birbirlerini anlıyorlar. Sanki Nicolas Roeg’un 1950’lerin ikon isimlerini bir otel odasında sıkıştırdığı filmi “Önemsizlik”teki (Insignificance) gibi beşi de birbirinden tümüyle farklı karakterlerdir, önyargılıdır ama birbirlerini tanıdıkça severler çünkü karakterleri farklı olsa da sorunları çok benzerdir. Temelde bu çocuklar kendilerini sevdirmeye ve kişiliklerini daha tam oturtmadan ‘ezik’ sınıfına sokulmamak için gayret göstermektedirler. Arada da geleceklerini tayin etmek, flört durumlarıyla başa çıkmak, anne-babalarıyla iyi geçinmek ve büyümek gibi büyük meselelerle baş etmek zorundalar...

John Hughes’un filmi akıllı ve iyi yazılmış diyaloglarla bu meseleleri kısıtlı bir mekan içinde hiç uzatmadan, sömürmeden ve çok samimi oyuncu performansları eşliğinde sunuyor. 80’li yılların, her yeni filmleriyle giderek daha da popülerleşen genç oyuncularını Hughes’un doğaçlamaya son derece açık yönetimi altında gayet rahat oynamışlar. Mutlaka içlerinden en az bir tanesiyle kolayca özdeşlik kurabiliyorsunuz.

BİR UÇAĞI MEKAN BELLEYEN 11 FİLM

Heyecanı seven sinema sanatı uçaklara ve onların barındırdığı risklere sıklıkla kucak açmıştır. Bu hafta gösterime giren **“Uçuş 7500”ü (7500)** fırsat bilerek çok büyük bir kısmı uçağın içinde geçen filmler arasından bir seçki yaptık.

BELKİ TATİL HAZIRLIKLARI YAPIYORSUNUZ, BELKİ ÇOKTAN TATİLİNİZİ yaptınız geldiniz, belki de bu satırları şu an uzandığınız şezlongdan okuyorsunuz. Ya da daha iyisi: Belki şu an bir uçaktasınız! Hangisi olursa olsun, modern bireyin artık uçaklarla çok daha yaygın bir ilişkisi var. ‘Uçak korkusu’ diye bir fobi olduğunu düşünürsek, bu meretten tırsan azımsanmayacak sayıda insandan da söz etmek olası. Sinema sanatı da öteden beri insanlığın bu fobisini katmerlendirecek girişimlerde bulunmuştur. Biz de bu haftaki “Uçuş 7500”den hareketle ağırlıklı olarak aynı uçağın içinde geçen filmlerden bir seçme yaptık. Gökyüzünü çok sevdiğini hemen her filminde belli eden Miyazaki’den bir filmi, “Top Gun”ı ve “Yaşamak İçin”i (Alive) bir türlü konseptimize uyduramadığımız için de üzüldük! Hazırsanız, uçuşa geçebiliriz...

1 UÇAK (AIRPLANE!, 1980)

Bu listenin 1 numarası aynı zamanda bir felaket filmi parodisi olur mu? Valla olur. Eğer film uçuk “Uçak”sa olur! Düğümlemiş bir uçağın havada süzülüp düğümlemeden bir sinema klasiği olan “Uçak”, bugün artık dağılmış olan ve bireysel olarak da saçma sapan projelere imza atan David Zucker, Jim Abrams, Jerry Zucker (kısaca ZAZ) üçlüsünün başyapıtıdır. Önemli örneklerini listemize de dahil ettiğimiz felaket filmleri 1970’lerde büyük bir patlama yapınca, ZAZ grubu 1980’de ilk sinema filmine imza atar. Bütün uçuş personelinin hastalandığı, yolcularının çileden çıktığı, pilotun aynı zamanda otomatik pilot olan şişme bebekle seks yaptığı, Lakers’ın pivotu Kerim Abdül Cabbar’ın yardımcı pilot olduğu en hafif deyişle acayip bir ‘uçak’tır bu. Felaket filmlerine pabucunu ters giydirir!

2

3

2 HAVAALANI (AIRPORT, 1970)

Uçakları sinemaseverlere dar eden bir milat diyebiliriz bu film için. Mel Bakersfeld hayatının en riskli ve zorlu kararlarından birini vermek üzeredir. Yöneticisi olduğu Lincoln Uluslararası Havaalanı şiddetli bir kar fırtınası yüzünden devre dışı kalmak üzeredir. Bu esnada bir diğer tehlike de bir uçağa yerleştirilmiş bombadır. Kendisi de pilot olan Arthur Hailey'nin çok satan romanından uyarlanan "Havaalanı" hem 1970'lerdeki felaket filmleri furiasının başlangıç noktası hem de bu furyaya zirveden dahil olan üstün bir sinema klasiği. Yine ağızları sulandıran bir oyuncu kumpanyası: Burt Lancaster, Dean Martin, Jean Seberg, Jacqueline Bisset, George Kennedy ve buradaki rolüyle En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu dalında Oscar kazanan Helen Hayes... Daha kalkmadan tehlike arz eden bir uçak...

3 KARTAL BATTI (AIRPORT '77, 1977)

1970'lerin felaket filmlerinden söz ederken, ilk akla gelenlerden. En asap bozucu örneklerden. Hem klostrfobik hem ürkütücü. Çok değerli sanat eserlerine ev sahipliği yapan bir Boeing 747 korsanlarca kaçırılır. Fakat sis, korsanların da hesabını altüst eder ve uçak okyanusa çakılır. Yüzlerce metre suyun altına gömülen uçakta hem mürettebat hem de yolcular sulara kapılmadan kurtulmaya çalışırlar. Ortalık haliyle can pazarına döner. Jerry Jameson'ın Arthur Hailey'nin romanından uyarladığı filmde Jack Lemmon, Lee Grant, Joseph Cotton, Olivia de Havilland, James Stewart, George Kennedy, Christopher Lee ve Kathleen Quinlan gibi isimlerden oluşan bir yıldızlar geçidi mevcut. Filmin tümü uçakta geçiyor ama uçağın kendisi okyanusun dibinde. Bir de tabii korsanlar var.

4

5

4 KATİL YILANLAR (SNAKES ON A PLANE, 2006)

Bu filmin yapımcılarını 'uçak korkusu' kesmemişi olacak ki, tüm uçağı yılanlara emanet ederek sinemaseverlerin fobisine fobi eklemek gibi gaddarca bir hamle yapmışlar. "Katil Yılanlar"ın isminden de anlayacağınız gibi, burada asıl tehlike uçak değil, içindeki ince, uzun ve pullu yaratıklar... Dolayısıyla felaket sineması burada bir nevi deri değiştiriyor. Hawaii'de Sean Jones, acımasız mafya babası Eddie Kim'in Amerikalı bir savcıcı hunharca öldürdüğüne tanık olur. Kim'in aleyhine tanık ifadesi vermek üzere Los Angeles uçağına bindiğinde ise bu mafya babasının akla hayale gelmeyecek sabotajına maruz kalır: Bütün uçağı zehirli yılanlar basar! David R. Ellis'in yönettiği, Samuel L. Jackson'ın başrolü üstlendiği filmin o yazın sürpriz hitlerinden biri olduğunu ise eklemekten geçmemek lazım.

5 HAVA KUVVETLERİ BİR (AIR FORCE ONE, 1997)

Bu kez ABD Başkanı James Marshall'ın Air Force One uçağındayız. Başkan suretinde çakı gibi bir Harrison Ford var karşımızda. Başkanın uçağına Kazak terörist Ivan Korşunov (dönemin ruhuna uygun biçimde ürkütücü bir Gary Oldman kötüsü) ve onun çetesi sızar. ABD Başkanı'nın 'terörizme sıfır tolerans' politikasını alaşağı etmek üzere Korşunov ve adamları tarafından yapılan bu baskın bizzat ABD Başkanı'nın yumruklarına toslar. ABD Başkanı'nın suretinde tüm Amerikan halkının sırtını sıvazlayan bu film den bizim çıkartacağımız hisse dünyanın 1 numaralı adamı da olsanız hiçbir uçakta hayatınız garanti değil. Filmimizin ideolojik olarak sınıfı geçmesi mümkün değilse de, bu listeye kriterlerimizi enine boyuna karşıladığı için kanaat notuyla gönül rahatlığıyla dahil ediyoruz.

ÖLÜM KARARI

ROPE (1948)

tuncaarslan@yahoo.com

6

6 CON AIR (1997)

Azılı mahkûmların bir yerden bir yere nakledilirken firar etmeleri artık suç filmlerinin sıradan numaralarından biri. Pekiyi ya mahkûmlar uçakla naklediliyorlarsa? İşte Simon West'in yönettiği "Con Air" bu sorudan hareket ederek kalkışa geçiyor ve bizi cinayet hükümlüsü Cameron Poe'yla (nadir gördüğümüz lüle lüle saçlarıyla Nicolas Cage) tanıştıyor. Yanlışlıkla işlediği cinayet yüzünden hapse düşmüş Cameron, içeride yedi yıl geçirdikten sonra şartlı tahliye hakkı kazanır. Nihayet evine dönebilecektir. Fakat bindiği uçak ülkenin en azılı suçlularını taşıyan bir mahkûm nakliye uçağıdır. Mahkûmlar uçağı kaçırıp ülkeyi terk etmenin planlarını yapmaktadırlar. Ne ki Cameron onları durdurmaya çalışacaktır. Filmin tanıtım cümlesi her şeyi özetliyor: "Uçmaya hazırlanın!"

7

8

7 KRİTİK KARAR (EXECUTIVE DECISION, 1996)

1990'lar da az uçak filmi yapmamış! Birisi de buydu ve Steven Seagal'ın ismi bile "Kritik Karar"ı B filmi menziline çekmeye yetmemişti. Dönemin jönü Kurt Russell'la birlikte Halle Berry, John Leguizamo, Oliver Platt gibi bugün daha yakından tanıdığımız isimlerin tıfllık yıllarından küçük rollerle karşımıza çıktıklarını görüyoruz. Ah bu teröristler yok mu! Bu sefer Atina-Washington seferini yapan bir Boeing 747'yi kaçırıyorlar. Görünüşte liderlerinin salıverilmesini talep ediyorlar. Fakat istihbarat uzmanı Dr. David Grant (Kurt Russell) başka bir nedenden şüpheleniyor ve askeri yetkilileri uçağın ne olursa olsun ABD hava sahasına sokulmaması gerektiği yönünde ikna ediyor. Yeni plan şu: Oluşturulan bir kontra grupla uçağa havada baskın yapacak ve teröristleri etkisiz hale getireceklerdir!

8 GECE UÇUŞU (RED EYE, 2006)

En büyük kâbuslarımızın ressamı Wes Craven'in da bir uçak filmine imza atacağı kırk yıl düşüsek aklımıza gelmezdi ama hazret 2006'da Rachel McAdams ve Cillian Murphy'nin başrolleri paylaştığı "Gece Uçuşu"yla bizi ters köşeye yatırdı. Yalnız şunu söyleyelim, bu kez 'terör' tüm uçağı değil, yan koltuktaki kadını tehdit ediyor. Lisa Reisert sıradan bir uçak yolculuğu yapacağını sanırken, yan koltuktaki psikopatın tacizleriyle bir anda koca uçakta eli kolu bağlı bir rehineye dönüşüyor. Babasını öldürmekle tehdit eden katile bir politikacının öldürülmesinde yardım etmesi isteniyor. Sonuç olarak, yolculuk esnasında uyumaya kalksaydı da Wes Craven bu kadını rahat bırakmaz, Freddie'yi falan salardı üzerine ama Cillian Murphy de cam kenarında oturmanın dezavantajlarını gösteriyor Lisa'ya.

9 UÇUŞ PLANI (FLIGHTPLAN, 2005)

Ashında Robert Schwentke'nin yönettiği "Uçuş Planı", büyük üstat Alfred Hitchcock'un "Bir Kadın Kayboldu"sunun (The Lady Vanishes) trenden uçağa taşınmasından başka bir şey değil. Bir de burada bir kadın değil, bir kadının küçük kızı kayboluyor. Onun dışında her şey aynı. Kimse kızı görmemiş, kadın kimseleri bir kızı olduğuna inandıramıyor, öyle ki bir an geliyor ve kendisi bile bir kızı olduğundan şüphe etmeye başlıyor. Yine de kızını arayan Jodie Foster olunca, o kadının ne derece kararlılık sergileyeceğini kestirmek zor değil. Küçük kız havalanmış bir uçakta nereye gitmiş olabilir ki, diye biz kendimize sorup duralım Foster'ın suratındaki Kyle uçaktakilerin kösteklerine rağmen kızının peşini bırakmıyor. Kötü bir taklit ama koca uçakta birini saklamak yine de cesurca.

10 UÇUŞ 93 (UNITED 93, 2006)

Yabancı yönetmenlerin 'Amerikalıdan çok Amerikancı' inatçılığıyla 'yanki' haklarını savunmaları, irdelenmesi gereken bir vakaya dönüşmüş durumda artık. Burada da yine ABD'nin özgürlüğü tehdit altında ve bu sefer de bir İngiliz, Paul Greengrass yetiştiriyor imdada. Film, 11 Eylül saldırılarındaki dördüncü uçağın içinde yaşanmış olabilecekleri ele alıyor. Nedeni tam olarak bilinmesinde Pensilvanya'daki boş bir araziye düştüğü için yolcuların teröristlere meydan okudukları varsayımından yola çıkan "Uçuş 93", politik doğruluktan zerrece nasibini almamış bir film. Lakin terör ve terörist meselesine yakın dönemde yaşadığımız en inanılmaz saldırının penceresinden bakıyor ve sırtını gerçekliğe yasladığı için de güçlü bir sinemasal anlatım tutturuyor. Keşke bakış açısını zenginleştirebilseydi!

11 EMMANUELLE (1974)

Yine 1970'lerden ve yine birçok Türk gencinin felaketine yol açmış bir diğer film. Anlayacağınız, bir başka tür felaket filmi bu da. Belki filmin çok önemli bir kısmı uçakta geçmiyor ama 'uçakta cinsel fantezi' deyince muhakkak anılması gereken bir örnek karşı karşıyayız. Sonraki yıllarda "Bütün tabuları yıkan, ayaklarınızı yerden kesecek bir klasik" olarak nam salacak "Emmanuelle" özellikle bu uçaklı bölümle deyimim her iki anlamıyla ayaklarımızı yerden kesiyordu. Ayrıca filmin ve duru güzelliğiyle Sylvia Kristel'in genel anlamda özellikle erkek izleyicisini 'uçurduğu' da gözlerden kaçmamalı. Sonuç olarak, kısa bir bölümü uçakta geçiyor olsa da listemizi "Emmanuelle"le kapatmak bu açıdan bize mantıklı geldi. İki sene önce yitirdiğimiz Sylvia Kristel'in anısına...

BELALI TANIK

ORJİNAL ADI The Family

YÖNETMEN Luc Besson

OYUNCULAR Robert De Niro,
Michelle Pfeiffer, Dianna Agron,

John D'Leo, Tommy Lee Jones

YAPIM/SÜRE 2013 ABD-Fransa, 107 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 Ing. ve 2.0 Tr.

ŞİRKET As Sanat (TMC)

**DE NIRO VE PFEIFFER,
BU LUC BESSON FİLMİNDE
ALABİLDİĞİNE 'SERT' BİR
KARI-KOCAYI
CANLANDIRIYORLAR**

ARKA ARKAYA BAŞYAPITLAR ÜRETTİĞİ O İLK DÖNEMİNDEN ESER YOK LUC BESSON'UN ARTIK. VASATA ULAŞABİLDİĞİ ZAMAN kendini şanslı ilan eder hale geldi yönetmen. “Belalı Tanık” (The Family) da onun idare etmesini sağlayan vasatlardan biri işte!

FBI tanık koruma programı dahilinde sürekli yer değiştiren ‘gammaz’ bir mafya üyesi ile ailesinin Fransa’daki son duraklarında yaşadıklarını takip ediyoruz hikayede. Dört kişilik ailenin bütün üyelerinin mafya geleneğinden gelen bir ‘sertlikleri’ var ve bunu küçük kasabanın insanlarına yansıtmaktan da geri durmuyorlar. Buraya adapte olmaya çalışırken, rastlantısal bir şekilde yerlerinin tespit edilmesiyle ‘son hesaplaşma’ gerçekleşiyor, falan filan...

Luc Besson, aksiyonla bağımlı ilk filminden bu yana koparmamış bir sinemacı, arada “Derinlik Sarhoşluğu” (Le Grand Bleu) ve “Atlantis” gibi ‘aykırı’ ürünler ortaya koysa da. “Belalı Tanık”, Besson’un ‘özel’ formüllerinin bir araya geldiği ve bu formüllerin işlerlik kazanması için her şeyin yapıldığı bir çalışma. Gidilen yoldan ziyade ‘final mücadelesi’nin fazlasıyla önem kazandığı bu

formüller, gene yarı yarıya etkin kılınmış gibi görünüyor burada. Küçük hamlelerle aksiyona ara vermemek için özel bir çabanın harcadığı gelişme aşamalarında, bütünlüklü bir hikaye anlatmaktansa minik hikayecikler ortaya koyuyor Besson ve ilgiyi bu şekilde ayakta tutmaya çalışıyor. Başarıyor mu dersiniz, bunu bölük pörçük de olsa sağladığını söyleyebiliriz. ‘Merakla beklenen’ final kapışmasıysa umut ettiğimiz kadar ‘şenlikli’ değil ne yazık ki. Örneğin, “Sevginin Gücü”ndeki (Léon) yoğunluktan eser yok burada.

Oyuncular mı? Onlar da Michelle Pfeiffer dışında tatmin edici değiller. Özellikle Robert De Niro ve Tommy Lee Jones’un giderek sıradanlaşan kompozisyonlar çizdiklerini iddia etmek mümkün. Katkıları alabildiğine sınırlı, hatta ‘etkisiz’ oldukları bile söylenebilir...

Michelle Pfeiffer, ailenin annesinde diğerlerini ezip geçen bir performansla ulaşıyor.

Luc Besson'un durmaya niyeti yok galiba!

KIZIM İÇİN

YÖNETMEN Hakan Haksun

UYUNCULAR Yetkin Dikinciler, Eda Ece, İnci Türkay, Berke Üzrek, Hakan Altın

YAPIM/SÜRE 2013 Türkiye, 96 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Avşar)

**“KIZIM İÇİN”, DİZİ
ESTETİĞİYLE YEŞİLÇAM
LEZZETİNİ DOĞRU BİR
KIVAMDA BULUŞTURMAYI
BAŞARIYOR.**

YEŞİLÇAM ÖLMÜŞ OLABİLİR AMA RUHUNUN SONSUZA DEK YAŞAYACAĞINDAN, HER DAİM MUHABBETLE ANILACAĞINDAN ve kliplerde, dizilerde hatta filmlerde saygı duruşunda bulunulacağından kimsenin şüphesi yok. “Kızım İçin”, sanki 1970’lerden fırlamış, o dönem çekilmiş de tavan arasındaki sandıkta bugün bulunmuş gibi duran bir dram-komedi. Ve hemen öyle burun kıvrımayın. Oyuncusuyla, konusuyla, anlatımıyla durduğu yerin hakkını veren, yoğun duygularla izlenen bir film bu...

Film, annesi tarafından alışverişe yollanan Tuba’nın plakası gizlenmiş bir araba tarafından yolunun kesilmesi, içindeki adam tarafından zorla araca bindirilmesi ve kaçırılmasıyla başlıyor. Çok geçmeden, babası yaşındaki bu adamın Tuba’nın deniz kazasında öldüğünü sandığı öz babası olduğunu anlıyoruz. 18 yaşına basmak üzere olan Tuba’yı, aşçının, bahçıvanın, uşağın hazır beklediği ihtişamlı yalısına getiren ‘baba’nın niyetinin, yıllardır uzak kaldığı kızına en güzel doğum günü hediyesi vermek olduğunu görüyoruz. Aradaki kayıp zamanı, ona

unutamayacağı günler yaşatarak kapatmak isteyen baba ile kızın hikayesi elbette eğlenceli olduğu kadar acı, gözyaşı ve keder de barındırıyor.

Siyah-beyaz Türk filmlerine kimse artık pek itibar etmediği için fark edilmese de, 1963 yapımı “Sayın Bayan”ın serbest, kıyıda köşede kalmış bir Sadri Alışık klasiğinin; “Hırsız”ın (1965) ise çok yakın bir uyarlaması olan “Kızım İçin”, dizi estetiğiyle Yeşilçam lezzetini doğru bir kıvamda buluşturmayı başarıyor.

Tahmin edilebilen ve edilemeyen gelişmeleriyle, gözyaşlarınızı tutamayacağınız anlarıyla bütün vücudu ısıtarak etkisi altına almayı bilen “Kızım İçin”in en önemli yönü ise başroldeki Yetkin Dikinciler. Hayatının performanslarından birini daha sergileyen Dikinciler’i, bir ömür buradaki ‘baba’ rolüyle hatırlamanız muhtemel.

Yetkin Dikinciler’in arabası, saç modeli, favorileri... Mükthüs oyunculuğun yanında doğru bir retro estetiği.

Kimi ‘ağlatıcı’ sahneler, Yeşilçam ruhu adına biraz daha köpürtülebilir.

LEGO FİLMİ

ORJİNAL ADI The Lego Movie

YÖNETMENLER Phil Lord,

Christopher Miller

SESLENDİRENLER Chris Pratt, Will Arnett,

Elizabeth Banks, Liam Neeson

YAPIM/SÜRE 2014 Avustralya –

ABD – Danimarka, 96 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Yeni Film (Warner)

**KİMIN AKLINA
GELEBİLİRDİ Kİ 2014'ÜN
EN İYİ ANAAKIM
FİMLERİNDEN BİRİNİN
“LEGO FİLMİ” OLACAĞI!**

LEGO OYUNCAKLARI DÜNYANIN EN POPÜLER OYUNCAKLARI DEMEK YANLIŞ OLMAZ... KÜÇÜK-BÜYÜK HERKESİN EĞLENCE KAYNAĞI olabilecek bir tasarım ve oynanabilirliğe sahip oyuncaklar çocukların zeka gelişimi ve yaratıcılık becerilerine de son derece destek olmaktadır. Lego markası her zaman bilgisayar oyunları ile yakın temas halindeydi. Ama ikibinli yıllarda bu teması çok daha ileri, götürme kararı aldılar. “Star Wars”, “Yüzüklerin Efendisi”, “Indiana Jones”, “Karayip Korsanları” ve “Harry Potter” gibi popüler film serilerinin, Marvel’in ve DC Comics’in süperkahraman külliyatının da oyuncak haklarını almaya hız verdikten sonra Lego marka değerini üçe, beşe katladı. Çünkü bu serilerin oyuncaklarını yapmakla yetinmediler. Çok yaratıcı fikirlerle dolu, eğlenceli video oyunları tasarladılar ve nihayet sıra sinema filmlerine kadar geldi...

Kimse “Lego Filmi”nin 2014’ün en iyi filmleri arasında sayılacağını beklemiyordu belki de. Teknik anlamda ‘CGI destekli stop-motion animasyon’ olarak tanımlanabilecek film, sürekli aynı şeyler yaşamaya proylanmış, içeceği kahvenin

markası bile ‘belirlenmiş’ sıradan bir Lego inşaat işçisi olan Emmet’in “özel” ve hadi klişe film deyimiyle ‘seçilmiş kişi’ olduğunu keşfetmesini anlatmakta. Emmet’in Orwell’in “1984”ündeki gibi bir sistemin mahkumu iken potansiyelini keşfedip ‘asi’lerle birlik olup düzeni yıkmak için mücadele etmesi çağımızın en evrensel hikayelerinden biri elbet. Ama sadece bu değil, dört kişilik bir ekibin elinden çıkan öykü ve senaryosu çok zeki espriler ve dokundurmalarla da dolu. Polisiye klişesi ‘iyi polis/kötü polis’ ve Gandalf’in parodisi Vitruvius gibi ‘renkli’ karakterlerin yanısıra sürpriz konuk karakterleriyle de eğlence dozu ikiye katlanmış.

Bir animasyon filminde olabilecek her türlü özgünlük, eğlence ve teknik başarıya sahip “Lego Filmi” ikinci filmi de çoktan garantiledi...

Batman’in hikayeye dahil olması ve Will Arnett’in şahane dublajı filmin eğlence dozunu iyice artırıyor...

Belki de kız çocukları için tasarlanmış Kitty’li bölümler hikayenin de hafiften duraksadığı bölümler olmuş...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

OCULUS: CHAPTER 3 - THE MAN WITH THE PLAN

Tek mekanda sadece tek bir oyuncu ile çekilen **"Oculus"** kısa sürede 'genre' çevrelerinde çok konuşulan ve tartışılan kısa metrajlardan biri oldu. Kısa filmin uzun metraja dönüşmesi kaçınılmazdı ve yaklaşık sekiz yıl sonra uzun versiyonu hayata geçti; **"Göz"** adıyla sinemalarda.

YÖNETMEN Mike Flanagan
YAPIM 2006 ABD
SÜRE 32 dk.

SON YILLARIN EN SIKI DÜŞÜK BÜTÇELİ KORKU FİLMLERİNDEN BİRİ OLAN VE NE YAZIK KI 'INDİE' KORKU SINEMASI MERAKLILARI DIŞINDA çok fazla bilinmeyen "Absentia"ya (2011) imza atan Mike Flanagan, 2006 yılında ise kariyerinin en ilgi çekici filmi olan, süresi kısa adı uzun "Oculus: Chapter 3 - The Man With The Plan"ı çekmişti.

Tek mekanda sadece tek bir oyuncu ile çekilen film kısa sürede 'genre' çevrelerinde çok konuşulan ve tartışılan kısa metrajlardan biri oldu. "Oculus"un uzun metraja dönüşmesi kaçınılmazdı ve yaklaşık sekiz yıl sonra uzun versiyonu hayata geçti; "Göz" adıyla sinemalarda.

İyi bir yönetmenin gündelik hayattan alınma herhangi bir eşya ile herhangi bir mekanda film çekebileceği ve elindeki kısıtlı malzemeye rağmen iyi bir film çıkarmayı başaracağı söylenir. Bir yönetmenin yönetmenlik becerisi elindeki az malzemeyi çoğaltmasıyla, 'azı' 'çok' kılmasıyla belli olur.

Flanagan beyaz bir oda, birkaç kamera, sıradan antika bir ayna ve ona dair birkaç tekinsiz hikaye ile adeta korku sineması dersi veriyor. "Oculus" doğüstü güçlere veya özelliklere sahip bir aynayı itirafa zorlayan kaçık bir adamın deneyimini ortaya koyuyor. Tutkulu kahramanlar çekicidir, burada da çekim güçlü.

Yarım saat boyunca marifetlerini izlediğimiz ayna da hayal kırıklığına uğratmıyor ve finalde gizemli sırrını ortaya koyuyor. Ama kısa film gücünü tamamen finaldeki 'şok'a yaslayan filmlerden değil.

Yönetmen aynanın karanlık tarihçesiyle, sık sık çalarak izleyiciyi de filmin kahramanıyla beraber dik konuma getiren alarm sesiyle ve giderek tekinsizleşen oda dekoruyla somut bir atmosfer ortaya koymayı başarıyor.

Hikayenin geniş halini sinemalarda; uzun metraj "Göz" hakkındaki uzun yazımızı ise beyazperde.com'da bulabilirsiniz. Meraklısı her iki filme de göz atabilir.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP 50 BAŞYAPIT DAHA

1- Çağan Irmak'tan "Unutursam Fısılda"

Yaz geldi ve setler kuruldu. O zaman SAPIK da setlerden bildirsin. İlk duyuru Çağan Irmak'tan. Irmak, sete indi ve Hümeysra'nın hayatını anlatacağı "Unutursam Fısılda"nın çekimlerine başladı. Elbetteki Hümeysra filmde oynuyor, Mehmet Günsür ve Işıl Yücesoy da kadroda...

2- "Karışık Kaset" sinemada çalacak!

Meslektaşımız Uygur Şirin'in "Karışık Kaset" romanı da sinemaya uyarlanıyor. Tunç Şahin'in ilk uzun metrajlı yönetmenliğe soyunduğu filmde Özge Özpırınç ile Sarp Apak başrollerde... Müzik, sinema ve edebiyatın şık bir buluşma gerçekleştirmesi dileğiyle ve merakla bekliyoruz filmi.

3- Dansa devam: "Sıfır Sıkıntı"

"Çakallarla Dans" filmini bir seri haline getiren Murat Şeker, üçüncü film "Sıfır Sıkıntı"nın çekimlerine de başladı. Oyuncu kadrosunda yine Şevket Çoruh, İlker Ayrik, Timur Acar ve Murat Akkoyunlu yer alıyor. 5 Aralık'ta vizyona girecek film için Şeker "Şu gergin gündemde bir nefes alabilelim diye tasarladık" diyor. Yeni yaşını da sette kutlayan Şeker'e mutlu yıllar diler, filmin de başarılı olmasını umut ederiz.

4- Erden Kıral'dan "Gece"

Usta yönetmen Erden Kıral, yeni filmi "Gece"de göçle İzmir'e gelen bir ailenin parçalanışını anlatacak. Nurgül Yeşilçay ile Mert Fırat'ın yer aldığı oyuncu kadrosunda Vildan Atasever'in de olacağı konuşuluyor.

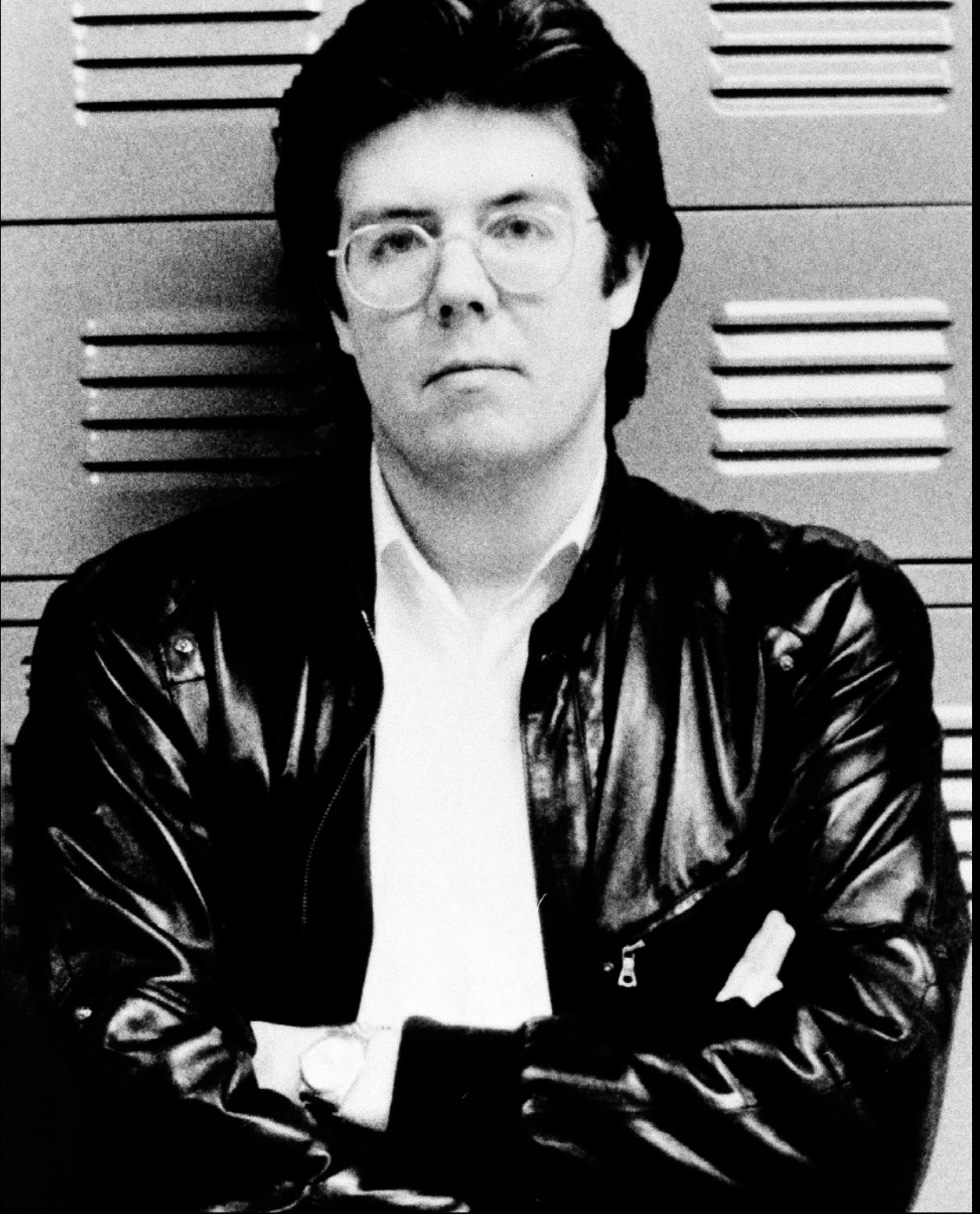
Kıral, önümüzdeki günlerde İzmir'de sete girecek...

5- Aydın Sayman'dan bir edebiyat uyarlaması

Sinema yazarlığından yönetmenliğe geçen Aydın Sayman'ın çekimlerine başladığı yeni filmi "İçimdeki İnsan" bir edebiyat uyarlaması. İrfan Yalçın'ın "Fareyi Öldürmek" romanından uyarlanan yapımda Vedat Erincin, Suavi Eren, Menderes Samancılar, Füsun Demirel ve Şebnem Bozoklu oynuyor. Film, Sayman'ın deyimiyle iyi kalmaya çalışan bir insanın dramını anlatıyor.

SAYGIYLA ANIYORUZ...
PAUL MAZURSKY
1930 - 2014

“ BU İŞE TESADÜFEN GİRDİM, EĞİTİMİNİ ALARAK DEĞİL. İLK İKİ FİLMİMDE DAHA KAMERA ÇALIŞMADAN "KAYIT" DİYE BAĞIRIYORDUM. ”

John Hughes